

sepsal Waughin Jarth

Místo: Silvenar, Valenský les

Datum: 13. Úsvitníka, 397 3. Věku

ostinu v Silvenarově paláci navštívili v hojném počtu všichni závistiví úředníci a obchodníci, kteří se pokoušeli o sjednání smlouvy na přebudování Valenského lesa. Na Decuma Scottiho, Lioda Jura a Bastha pohlíželi s neskrývanou záští. Scottimu to bylo velmi nepříjemné, Jurus si to však očividně užíval. Jak služebnictvo neustále přinášelo nové podnosy s pečeným masem, nalil si číši džaggy a připil si na písaře.

Teď už se ti k tomu můžu přiznat, řekl Jurus. "Měl jsem značné obavy z toho, že jsem tě do tohotohle podniku přizval. Všichni ostatní zástupci stavebních výborů, se kterými jsem měl co do činění, byli navenek průbojnější, ale nikdo z nich to nedokázal. Vlastně se jim ani nepodařilo dostat do Silvenarovy audienční síně. Pojď, dej si se mnou číši džaggy."

Ne, díky, řekl Scotti. "Mám té drogy z Falinesti až po krk a málem ze mě kvůli tomu obří klíště vysálo všechnu krev. Najdu si k pití něco jiného."

Scotti brouzдал po síni, když tu náhle spatřil nějaké diplomaty s korbely kouřící hnědavé tekutiny, kterou si nabírali z velké stříbrné mísy. Zeptal se jich, jestli to je čaj.

To jako čaj z listí? zeptal se posměšně jeden z nich. "To ve Valenském lese asi nenajdeš. Tohle je kazina."

Scotti si nabral vlastní korbek a váhavě usrkl. Páchlo to, bylo to natrpklé, nasládlé, a zároveň velmi slané. Nejprve to vypadalo, že se to jeho jazyku vůbec nelíbí, ale o chvíli později se přistihl, že do sebe obsah korbele obrátil do poslední kapky a nabírá si další. Brnělo ho celé tělo. Veškeré zvuky v místnosti se zdály podivně nesouvislé, ale nepůsobilo to na něj nijak hrozivě.

Takže ty jsi ten chlápek, který Silvenara přiměl podepsat všechny ty smlouvy, řekl další diplomat. "Asi to chtělo dost vyjednávání."

Ale vůbec ne, stačila trocha základního porozumění obchodu, usmál se Scotti a nalil si třetí korbek kaziny. "Silvenar se jen třásl, aby mohl říši zapojit do záležitostí Valenského lesa. A já se zase třásl na svůj podíl z těch smluv. A všechna tahle požehnaná nedočkavost způsobila, že stačilo dohody podepsat, to mi věř."

Už jsi ve službách Jeho císařské Milosti dlouho? zeptal se první diplomat.

V císařském městě je to trochu složitější. Mezi námi, já ve skutečnosti nemám práci. Pracoval jsem pro pána Atria a jeho stavební výbor, ale vyhodil mě. Takže ty smlouvy jsou od pána Vanecha a jeho stavebního výboru. Mám je od jistého Reglia, který je v podstatě náš obchodní soupeř, ale jinak je to fajn chlap. Teda alespoň byl, dokud ho nedostali ti Khajiitové. Scotti do sebe obrátil čtvrtý korbek. "Až se vrátím do Císařského Města, tak teprve začne opravdové vyjednávání, to mi věř. Můžu zajít za mým starým zaměstnavatelem nebo za pánem Vanechem a říct jim, hele, kdo z vás chce tyhle smlouvy? A oni se na sebe vrhnou, aby je ode mě získali. Budou přihazovat na výši mojí odměny tak zběsile jako nikdy předtím."

Takže ty nejsi oficiální zástupce Jeho císařské Milosti? zeptal se první diplomat.

Tos neposlouchal, co jsem teď říkal? Nejsi nějak zpomalenej? Scotti pocítil nával vzteku, který ale rychle odezněl. Zasmál se a nalil si sedmý korbek. "Stavební výbory jsou soukromé podniky, ale stále zastupují císaře. Takže jsem zástupcem císaře. Nebo přinejmenším budu. Až předám ty smlouvy. Je to velmi složité. Není divu, že v tom trochu tápete. To mi věřte, je to, jak by pravil básník, jako tanec v plamenech. Když se budete držet klamu, stane se z něj skutečnost."

A tvoji přátelé? Jsou oni zástupci císaře? zeptal se druhý diplomat.

Scotti vyprskl smíchy a zavrtěl hlavou. Diplomaté si s ním vyměnili pozdravy a odešli si promluvit s ministrem. Scotti vyklopýtal z paláce a potácel se podivnými rostlinnými ulicemi a třídami města. Trvalo mu několik hodin, než našel cestu do Pithalské síně a svého pokoje. Jakmile se tam dostal, svalil se na postel a téměř okamžitě usnul.

Následujícího rána jej v jeho pokoji probudil Jurus s Basthem. Pořád napůl spal a nebyl schopen zcela otevřít oči, ale jinak se cítil dobře. Rozhovor s diplomaty se v jeho mysli vznášel v podivném mlhavém oparu, jako zvláštní vzpomínka z dětství.

Co, u samotné Mary, je kazina? zeptal se rychle.

Odleželá, silně zkvašená šťáva z masa se spoustou koření, které neutralizuje jedy, zasmál se Basth. "Měl jsem tě varovat, abys zůstal u džaggy."

Teď už chápeš, co je Masový mandát, zasmál se Jurus. "Tihle bosmerové by se raději snědli navzájem, než by se dotkli plodů vinice nebo pole."

Co jsem těm diplomatům napovídal? vykřikl Scotti a začal propadat panice.

Očividně nic špatného, řekl Jurus a vytáhl nějaké papíry. "Tvůj doprovod čeká dole, aby tě dopravil do císařské provincie. Tady máš své propustky. Zdá se, že je Silvenar dost netrpělivý a chce, aby se obchody pohnuly co nejdříve. Slíbil, že jakmile budou ty smlouvy naplněny, pošle ti nějaké vzácné zboží. Podívej, už mi dokonce něco dal."

Jurus se pochlubil novou cennou náušnicí v podobě nádherného broušeného rubínu. Basth měl podobnou. Pak oba tlustoši opustili místnost a Scotti se mohl obléknout a sbalit.

Na ulici před krčmou čekal celý oddíl Silvenarových stráží. Obstoupily kočár s oficiálním valenským erbem. Scotti, stále ještě poněkud omámený, nastoupil dovnitř a kapitán stráží dal znamení. Vyrazili rychlým cvalem. Scottim to trochu hodilo, pak se podíval za sebe. Basth s Jurem mu mávali na rozloučenou.

Počkat! zakřičel Scotti. "Vy se nevracíte zpátky do provincie?"

Silvenar nás požádal, abychom tu zůstali jako císařovi vyslanci! odpověděl Liodes Jurus. "Pro případ, že by byly zapotřebí další smlouvy a vyjednávání! Jmenoval nás Odhalenými, což je zvláštní pocta pro cizince u dvora! Nedělej si starosti! Čeká nás spousta hostin! Jednání s Vanechem a Atriem zvládneš sám a my se postaráme o zdejší záležitosti!"

Jurus pokračoval ve vykřikování dalších rad ohledně obchodu, jeho hlas se však stále více vzdaloval. Zanedlouho se zcela vytratil a poselstvo vyrazilo do silvenarských ulic. Náhle se před nimi objevila džungle a v dalším okamžiku do ní vjeli. Dosud jí Scotti cestoval pouze pěšky nebo kolem ní jel v pomalé pramici po řece. Teď se všude kolem něj míhala záplava bujné zeleně. Zdálo se, že se koně v hustém podrostu pohybují dokonce ještě rychleji než po tvrdých městských cestách. Žádný z podivných zvuků nebo vlhkých pachů džungle do kočáru nepronikl. Scottimu se až zdálo, že sleduje na rychle se míhajícím pozadí džungle hru, která mu o tomto místě poskytuje jen mlhavé náznaky.

A tak tomu bylo po dva týdny. V písarově kočáře byl dostatek potravin i vody, takže během nekonečné cesty prakticky jen jedl a spal. Čas od času se k němu donesl zvuk zkřížených mečů, kdykoli se však rozhlédl, bylo vše, co karavanu napadlo, už daleko za nimi. Konečně dorazili ke hranici, kde byla umístěna císařská stráž.

Scotti předal zdejším vojákům své dokumenty. Zasykali jej sprškou dotazů, na které odpovídal velmi krátce. Pak jej nechali projet. Trvalo ještě několik dní, než dojel k branám Císařského Města. Koně, kteří džunglí propluli tak rychle, teď v nehostinném prostředí lesních Kolovijských držav zpomalili. Decuma Scottiho naopak zpěv ptáků a známé vůně rostlin jeho provincie probudily k životu. Připadalo mu, jako by posledních několik měsíců bylo pouhým snem.

U městských bran se mu otevřely dveře kočáru a on se mohl konečně nejistě postavit na pevnou zem. Než stihl svému doprovodu cokoli říct, zmizel v dálce, cválaje zpět lesem. První věc, kterou po návratu domů udělal, bylo, že zašel do nejbližší hospody, kde si dal chléb, ovoce a čaj. Kdyby už nikdy neměl vzít do úst maso, nic by proti tomu nenamítal, pomyslel si.

Jednání s Atriem a Vanechem následovalo hned poté. A bylo velmi příjemné. Oba zmocněnci si uvědomili, jak výhodné by pro jejich výbory mohlo přebudování Valenského lesa být. Pán Vanech tvrdil, a ne zcela neoprávněně, že jelikož smlouvy byly napsány na formuláře jeho podniku, má na ně zákonné právo. Atrius zase prohlásil, že Decumus Scotti je jeho zástupce a že ho nikdy nepropustil. Spor měl rozhodnout císař, který však byl zaneprázdněn. Jeho rádce, císařský bojový mág Jagar Tharn zmizel již před nějakou dobou, a tak nemohl být k poskytnutí svých vědomostí a nestrannému vyřešení sporu povolán.

Scotti si z úplatků od Atria a Vanecha žil velmi spokojeně. Každý týden dostával dopis od Jura nebo Bastha, ve kterém se jej ptali, jak vyjednávání pokračuje. Postupem času tyto dopisy přestaly docházet, a začaly přicházet od ministra obchodu i samotného Silvenara. Válka Modrého předělu se Slunečním ostrovem skončila tak, že Altmerové od lesních elfů získali několik nových příbřežních ostrovů. Válka s Elswyrem pokračovala a dál pustošila východní hranice Valenského lesa. A Vanech s Atriem nadále bojovali o to, kdo z nich se pokusí o nápravu.

Jednoho krásného rána za časného jara roku 398 třetího věku dorazil k Decumovým dveřím posel. Pán Vanech vyhrál spor o valenské smlouvy a požaduje, abys k němu při nejbližší příležitosti i se smlouvami zavítal. Pán Atrius se rozhodl, že už se do toho nebude nadále vměšovat? zeptal se Scotti.

Toho už nebude schopen, jelikož právě před okamžikem vinou nešťastné nehody zemřel, odpověděl posel. Scottimu se honilo hlavou, jak dlouho bude ještě trvat, než se do konečného vyjednávání vloží Temné bratrstvo. Jak kráčel ke stavebnímu výboru pána Vanecha, dlouhé strohé budově na jednom menším, nicméně pyšném náměstí, začaly v něm hlodat pochyby, zda se nepustil do příliš nebezpečné hry. Mohl by být Vanech tak chamtivý, aby mu teď, když je jeho hlavní sok mrtvý, nabídl nižší odměnu? Naštěstí brzy zjistil, že mu pán Vanech míní zaplatit vše, co během zimních jednání slíbil. Jeho rádci mu vysvětlili, že pokud by se vše nevyřešilo hladce a rychle, mohly by se ke slovu dostat i některé menší kanceláře.

Jsem rád, že jsme vyřešili všechny právní otázky, řekl pán Vanech vlídně. "Teď můžeme konečně pomoci nebohým bosmerům a shrábnout zasloužený zisk. Škoda že jsi nebyl naším zástupcem pro všechny záležitosti kolem podniku Bend'r-mahku a Arnesianu. Ale jsem si jist, že bude ještě mnoho dalších válek."

Scotti a pán Vanech poslali Silvenarovi vzkaz, že jsou konečně připraveni ke splnění smluv. Několik týdnů na to se na počest toho výnosného podniku pořádala hostina. Decumus Scotti se stal miláčkem Císařského Města. Při přípravách nezapomenutelného večera se nehledělo na náklady.

Scotti se postupně seznamoval se všemi se šlechtici a obchodníky, kteří mohli na jeho jednání vydělat, když se z tanečního sálu začala linout cizokrajná, nicméně jistým způsobem povědomá vůně. Scotti se vydal hledat její zdroj a brzy zjistil, že jde o velký kus pečeného masa. Byl tak dlouhý a široký, že pokryl několik táců. Cyrodiilští hodovníci se do něj hladově pustili, nenacházejíce slov, kterými by popsali, jakým požitekem pro ně jeho chuť i vzhled je.

Nic takového jsem nikdy nejedl!

Je to jako zvěřina nadívaná vepřovým!

Vidíte to mramorování tuku a masa? Mistrovské dílo!

Scotti si také zašel uříznout plátek, pak však spatřil, že hluboko v tučné pečince je něco vloženého. Ucukl a málem se srazil se svým novým zaměstnavatelem pánem Vanechem.

Odkud se to tu vzalo? zakoktal Scotti.

Poslal nám to sám Silvenar, rozzářil se jeho pán. "Je to jakási jejich specialita, které říkají Unthrappa."

Scotti začal zvracet a nějakou dobu se mu nedařilo přestat. To na večírek dočasně vrhlo špatné světlo, nicméně jakmile byl Scotti dopraven na své panské sídlo, vrátili se hosté s chutí ke stolu. Unthrappa byla tou největší delikatesou z celé tabule. A její oblíbenost ještě vzrostla poté, kdy si plátek uřízl i samotný pán Vanech a uvnitř našel dva rubíny. To bylo od bosmerů opravdu chytré, že vymysleli takový pokrm, shodli se přítomní Cyrodiilané.